Με τι κριτήρια; Επιπέδου συνοικιακού καφενείου. Αυτά ήταν τα κριτήρια, με τα οποία αποφάσισα να δείξω την προτίμησή μου για την ομάδα της Γαλλίας στον τελικό του Γιούρο.

Τέσσερα χρόνια νωρίτερα ήμουν ένας από τους τόσους χιλιάδες θεατές, στον

τελικό του «Ολιμπίσκι» στην πρωτεύουσα της Ουκρανίας. Τότε που η Ισπανία του Βιθέντε Ντελ Μπόσκε σκόρπισε την Ιταλία του Τσεζάρε Πραντέλι, κυριολεκτικά στους τέσσερις ανέμους (Τέσσαρα - μεδέν ας υπενθυμίσω). Φέτος, καναπές κρατική τηλεόραση και ένα άλλο ζευγάρι να διεκδικεί το τρόπαιο.

Συμπάθεια λοιπόν, στους τρικολόρ διότι κράτησαν έξω από το τουρνουά την Γερμανία. Οποιαδήποτε ομάδα, βγάζει έξω από οποιαδήποτε διοργάνωση, σε οποιαδήποτε σπορ την Γερμανία, είναι αναπόφευκτο ότι κερδίζει την συμπάθεια φυσιολογικών ανθρώπων. Αν μάλιστα κατάφερνε να την βγάλει έξω και από ότι έχει περισσέψει από την Ε.Ε. ακόμα καλύτερα. Στην συνταγή συμπάθειας προς την Γαλλία, ενυπήρχε και ολίγη δόση από το σύνδρομο «Ελλάς - Γαλλία συμμαχία», υπόλοιπον παλαιοτέρων ενδοξοτέρων εποχών, άλλο αν ξεθώριασε μόλις μας έπιασε η θάλασσα της ύφεσης

Από την άλλη, μια αντιπάθεια για τους Ίβηρες ήταν δεδομένη. Για δυο λόγους. Ο ένας ήταν ο Πέπε, ο άλλος ο Κριστιάνο. Για τον Πέπε, επειδή είναι μονίμως εριστικός, επειδή τον διακρίνει μια δεύτερη επιθετικότητα. Άσε που παίζει με τα λευκά της Βασίλισσας.

Για τον Κριστιάνο θα πω τα γνωστά. Τεράστιος αθλητής, πελώριος ποδοσφαιριστής, αλλά τόσο νάρκισσος, τόσο κάγκουρας, που δύσκολα δεν τον αντιπαθείς αν δεν είσαι Πορτογάλος, Ρεάλ, ή κοριτσάκι από επαρχεία στην εφηβική ηλικία.

Όλα αυτά μέχρι που χτύπησε, κατά λάθος, ο Παγιέ μόλις στο 8' τον Κριστιάνο. Ο Πορτογάλος αποχώρησε, στο 25΄ κλαίγοντας, για δεύτερη φορά μέσα σε 12 χρόνια από τελικό Ευρωπαϊκού.
Το ’04, στα 19 του, τον είχαν πληγώσει έντεκα Ελληνόπουλα και ένας Γερμανός. Δεν υπάρχει περίπτωση όπου θλίψη, να μήν υπάρχει και ένας Γερμανός. Τώρα η ατυχία και ένα άσχημο μαρκάρισμα.

Ε! λοιπόν τον λυπήθηκα. Δεν του έπρεπε. Ήταν αμαρτία. Αυτόματα, τότε, «έγινα Πορτογαλία». Στο φινάλε και αυτοί στα σχοινιά είναι, φτωχαδάκια κι άσχημοι σαν κι’ εμάς, στο περιθώριο και ταλαίπωροι.

Έχουν και τον Σάντος στον πάγκο, που μπορεί να κέρδισε ένα μόνο μάτς στην κανονική διάρκεια σε αυτό το τουρνουά (τεμάχια δύο στην ομάδα του Μπέϊλυ), άλλο αν από την άλλη,

ως γνήσιοι Έλληνες εμείς, τον βγάλαμε άχρηστο, «καρπουζά από το Εστορίλ». Ο άνθρωπος κύριος ήρθε, κύριος έφυγε και αν δεν έχανε το «μπενάλτι» ο Φάνης, ποιός ξέρει τι θα γινόταν. Ίσως να καταστρέφαμε την καριέρα του Φερνάντο, διότι μπορεί να παρέμενε, να κέρδιζε τα Φερόε, ενδεχομένως να φτάναμε στη Γαλλία, αλλά τελικό ούτε κατά διάνοια.

Ακόμα και ο Κύριος, μια φορά, σε ένα γάμο, έκανε το νερό κρασί. Μια φορά γίνονται τα θαύματα. Γιατί θαύμα είναι να έχει Ευρωπαϊκό ο Άγγελος ο σκόρερ του τελικού του '04 και να μην έχει ο Κριστιάνο, ο αποχωρήσας του τελικού του '16. Στο φινάλε, ένας ωραίος φίλαθλος είναι με το αουτσάιντερ, όχι με το φαβορί. Διότι του αρέσει το αναπάντεχο, διότι μαγεύεται με τον μύθο του Σαμψών, διότι έτσι.

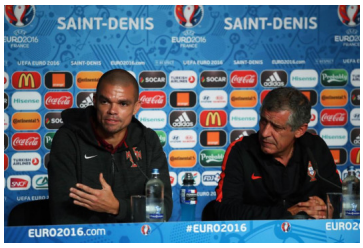

Κι όταν ο ρέφερυς, σφύριξε τη λήξη, μέχρι που σταμάτησα να αντιπαθώ τον Πέπε. Τον Πέπε, που ξέρασε από την πίεση πάνω στο χορτάρι, που είχαν κοκκινίσει τα μάτια του από το κλάμα, όπως και του Κριστιάνο. Το ήθελαν πολύ οι Πορτογάλοι, σημαδεμένοι από το '04. Είναι σκληρό να χάνεις στο σπίτι σου από ένα αουτσάιντερ. Κάτι, που διεπίστωσε και η παρέα του Σισσοκό και του Πογκμπά φέτος.

Έτσι τα κριτήρια μου παρέμεναν σε επίπεδο συνοικιακού καφενείου, όταν οι μεν έκλαιγαν από χαρά, οι δε βουβοί, ασάλευτοι, κοίταγαν με άδεια βλέμματα. Η συμπάθεια μου γύρισε πάλι στους ηττημένους. Αυτό ακριβώς είναι το ποδόσφαιρο. Πέρα από τα τεράστια ποσά που ξοδεύονται, που παίζονται και που κυκλοφορούν, πέρα από τα κουραστικά πια και σε κάποιο βαθμό πομπωδώς ακαλαίσθητα τελετουργικά, είναι ένα σύστημα παραγωγής συναισθημάτων, ικανό να σαγηνεύσει, να απογοητεύσει, ή να απογειώσει από τον πλέον πνευματικό, έως τον πλέον απαίδευτο άνθρωπο της γης.

Το γεγονός ότι τόση μπάλα δεν βλέπαμε ούτε στην χούντα, δεν το λησμονούμε βεβαίως, βεβαίως.